

عنوان مقاله:

امامت در آیه مباحله از دیدگاه امامیه و اشاعره

محل انتشار:

پژوهشنامه مذاهب اسلامی، دوره 5، شماره 10 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

لیلا سادات داودی - دانش آموخته سطح ۴ گرایش تفسیر تطبیقی، مرکز تخصصی آموزش عالی فاطمه الزهرا (س) اصفهان

محمد معینی فر - استادیار گروه مذاهب کلامی دانشگاه ادیان و مذاهب

خلاصه مقاله:

آیه مباحله یکی از مهم ترین آیات قرآنی است. این آیه که درباره مباحله مسلمانان با مسیحیان نجران است، هم حقانیت پیامبر(ص) را ثابت و هم رفعت، مقام و علو درجه اهل بیت را بیان می کند. به همین دلیل علما و مفسران بسیاری از مذاهب مختلف اسلامی درباره این آیه بحث کرده اند. با توجه به اهمیت موضوع، در این مقاله آیه مباحله به روش توصیفی تحلیلی از دیدگاه امامیه و اشاعره بررسی شده است. از مهم ترین یافته های این تحقیق این است که اشاعره و امامیه بر حضور حسنین، حضرت فاطمه و علی(ع) در مباحله و دلالت «ابنائنا» بر حسنین و «نساءنا» بر فاطمه زهرا(س) اذعان دارند. همچنین امامیه و بیشتر علمای اشعری مصداق «انفسنا» را علی(ع) می دانند؛ ولی بعضی از اشاعره آن را سبب افضلیت ایشان نمی دانند و در مورد افضلیت امام دو دسته شده اند: ۱. تقدیم در خلافت، تقدم در فضیلت است؛ زیرا تقدیم مفضول بر افضل محال است و ۲. تقدم در خلافت دلیل بر افضلیت نیست. گروه دوم مجبور شده اند که قائل به جواز تقدیم مفضول بر فاضل شوند و دلایلی برای آن ذکر کنند که هیچ یک از دلایلشان تمام نیست.

کلمات کلیدی:

آیه مباحله، امامت، شیعه امامیه، اشاعره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1379779>

